

SETER IRLANDZKI CZERWONO-BIAŁY

(Irish Red and White Setter)

Kraj pochodzenia: Irlandia

Data publikacji obowiązującego wzorca: 15.06.2005

Użytkowanie: najbardziej pożądanym towarzyszem i przyjacielem w domu i na polowaniu. seter irlandzki czerwono-biały jest hodowany przede wszystkim jako pies myśliwski. Przedstawiony poniżej standard rasy powinien być interpretowany głównie z tego punktu widzenia i wszyscy sędziowie na wystawach są zobowiązani oceniać prezentowane psy przede wszystkim od strony ich użyteczności.

Klasyfikacja FCI: Grupa 7 - Wyżły.
Seksja 2 - Wyżły brytyjskie.
Seter.
Próby pracy wymagane.

RYS HISTORYCZNY:

Seter irlandzki wyodrębnił się jako rasa prawdopodobnie w końcu XVII wieku. Poza Irlandią mało kto wie o istnieniu dwóch ras seterów irlandzkich. Seter irlandzki czerwono-biały jest niewątpliwie rasą starszą, z której w wyniku świadomej, selektywnej hodowli ewoluował seter o jednolicie czerwonym umaszczeniu. Kiedy na początku drugiej połowy XIX wieku setery irlandzkie pojawiły się na ringach wystawowych, było wiele nieporozumień odnośnie ich właściwego umaszczenia. W końcu XIX stulecia jednolicie czerwony seter irlandzki usunął w cień setera czerwono-białego, który stał się tak rzadki, że sądzono, iż wyginął. W latach dwudziestych XX wieku czyniono wysiłki mające na celu odtworzenie rasy. Do roku 1944 liczebność setera irlandzkiego czerwono-białego wzrosła na tyle, aby możliwe było utworzenie klubu rasy. Obecnie przedstawiciele tej rasy pojawiają się dość licznie na irlandzkich wystawach i field trialsach. Współcześnie działający Klub Towarzystwa Prób Pracy i Wystaw Setera Irlandzkiego Czerwono-Białego powstał w 1981 roku. Dzięki jego staraniom oraz kierowaniu rozwojem rasy, jest ona obecnie dobrze ustalona zarówno w kraju pochodzenia, jak i za granicą. Seter irlandzki czerwono-biały z powodzeniem konkuruje na field trialsach z innymi rasami wyżłów. Istnieje już dość znaczna liczba championów field trialsów i championów wystawowych tej rasy.

WYGLĄD OGÓLNY:

Mocny, harmonijnie i proporcjonalnie zbudowany, nie ociążały. Bardziej atletyczny niż szlachetny. Seter irlandzki czerwono-biały jest hodowany głównie jako pies myśliwski i powinien być oceniany przede wszystkim od strony użytkowości.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Arystokratyczny, żywy i inteligentny. Sprawia łagodne i przyjazne wrażenie, pod którym wyraźnie wyczuwalne jest zdecydowanie, odwaga i żywiołowość. Seter irlandzki czerwono-biały jest niezwykle przyjacielskim, niezawodnym i łatwo uczącym się psem myśliwskim.

GŁOWA:

Szeroka, proporcjonalna do wielkości ciała.

Mózgoczaszka: wysklepiona, bez wyraźnego guza potylicznego, charakterystycznego dla czerwonego setera irlandzkiego.

Stop: wyraźny.

Trzewioczaszka:

Kufa: o wyraźnych liniach, graniasta.

Szczęki: równej lub prawie równej długości.

Uzębienie: prawidłowe, pożądany zgryz nożycowy, dopuszczalny cęgowy.

Oczy: ciemnoorzechowe lub ciemnobrązowe, okrągłe, lekko wypukłe. Spojówki niewidoczne.

Uszy: osadzone na poziomie oczu, wyraźnie z tyłu głowy i ściśle do niej przylegające.

SZYJA:

Umiarkowanie długa, bardzo muskularna, lecz nie gruba, lekko wygięta, bez śladu podgardla.

TUŁÓW:

Mocny i muskularny.

Grzbiet: powinien być silny i dobrze umięśniony.

Klatka piersiowa: głęboka, o dobrze wysklepionych żebrach.

OGON:

Umiarkowanej długości, nie sięgający poniżej stawu skokowego, mocny u nasady i zwężający się wyraźnie ku końcowi. Niezakręcony. Noszony na poziomie linii grzbietu lub nieco poniżej.

KOŃCZYNY:

Dobrze umięśnione i ścięgniaste, o mocnej kości.

Kończyny przednie:

Łopatki: ustawione wyraźnie ku tyłowi.

Łokcie: swobodne, nie skierowane do wewnątrz, ani na zewnątrz.

Przedramiona: proste i ścięgnięte, o mocnej kości.

Śródrećza: mocne.

Kończyny tylne: szerokie i mocne; od biodra do stawu skokowego długie i muskularne.

Stawy kolanowe: dobrze kątowne.

Stawy skokowe: skierowane ku dołowi, nie zwrócone do wewnątrz, ani na zewnątrz.

Śródstopia: umiarkowanie długie, mocne.

Łapy: zwarte, z obfitym owłosieniem między palcami.

CHODY:

Żywe, pełne gracji, wydajne. Daleki wykrok w kłusie. Głowa noszona wysoko, kończyny tylne prowadzone płynnie i z dużą siłą. Oglądane z tyłu kończyny przednie i tylne (poniżej stawu skokowego) powinny poruszać się prostopadle do podłoża, nie krzyżując się, ani przeplatając.

OKRYWA WŁOSOWA:

Włos: długie, jedwabiste i delikatne włosy, zwane frędzlami, porastają tylną stronę kończyn i zewnętrzną powierzchnię uszu. Obfite owłosienie występuje również na bokach, rozciągając się na przedpiersie i spód szyi. Wszystkie frędzle powinny być proste, przylegające i niekędzierzawe; dopuszczalna jest jedynie lekka falistość włosa. Ogon powinien być ozdobiony obfitym piórem. Na pozostałych częściach ciała włos powinien być krótki, przylegający i niekędzierzawy.

Umazczenie: podstawowym kolorem jest biały z jednolicie czerwonymi łatami (stanowiącymi wyraźnie odgraniczone plamy). Obydwa kolory powinny być maksymalnie żywe i lśniące. Cętkowanie, lecz nie deresowatość, jest dopuszczalne na części twarzowej, łapach, na nogach przednich do wysokości łokcia, a na tylnych do stawu skokowego. Cętkowanie na innych częściach ciała, jak również deresowatość i drobne nakrapianie są niedopuszczalne i stanowią wadę dyskwalifikującą.

WZROST:

Wysokość w kłębie: psy: 62 - 66 cm

 suki: 57 - 61 cm

WADY:

Wszystkie odstępstwa od tego, co podano powyżej, powinny być traktowane jako wady, powodujące odpowiednie obniżenie oceny.

Wady poważne: psy i sukienie mieszczące się w podanych granicach wzrostu.

Wady dyskwalifikujące:

- Psy wykazujące agresję.
- Samce nie posiadające dwóch normalnie rozwiniętych jąder.
- Jakkolwiek cętkowanie (ale nie dereszowatość) jest dopuszczalne na części twarzowej, łapach oraz na nogach przednich do wysokości łokcia, a na tylnych do stawu skokowego, to cętkowanie, dereszowatość i drobne nakrapianie na innych częściach ciała jest niedopuszczalne i stanowi wadę dyskwalifikującą.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznym.